

A photograph of an elderly man with a shaved head, sitting on a wooden chair outdoors. He is wearing a white short-sleeved shirt and dark trousers with a patterned belt. His hands are clasped in his lap. The background is a dense wall of green foliage.

Lương Sĩ Hằng

Phân Minh Hành Triển

Phân Minh Hành Triển

Montréal, ngày 28/3/1982

Thưa các bạn,

Cuộc hành hương bắt đầu sáng vạch, tình thương huynh đệ tỵ mọi khắp năm châu bắt đầu qui tụ trong ý thức thương yêu và xây dựng. Tôi ước mong rằng các bạn nên cống hiến những gì mà các bạn đã thành đạt được trong giây phút công phu hằng tuần mà các bạn đã được tương ngộ tự thức và phá mê phá chấp. Nam phụ lão ấu đồng hành trong thức vun bồi và xây dựng đối xử trọn niềm tinh bình đẳng, nối liền trong ý thức vô cùng của Thương đế. Các bạn nên tự mở rộng cửa ra để đón nhận và nghiên cứu sự quân bình

của thanh và trực. Có kích động thì mới có tiến hóa. Bình tâm để phán xét lời hay ý đẹp bất cứ từ đâu đến hay từ trong ý tưởng trong lành xuất phát hầu xây dựng thành một khối an bình trên mảnh đất phù sinh này. Chỉ có loài người mới thật sự có khả năng làm điều này. Chúng ta không nên mượn bất cứ lý do thiếu căn bản hòa hợp mà tự tạo sự bất mãn cho chính mình.

Tình thương và đạo đức là tiêu chuẩn tiến hóa vô cùng và xoa dịu tất cả mọi nghịch cảnh và đau thương. Muốn có sự kết quả tốt đẹp thì không bao giờ vắng nó được. Những lời hay ý đẹp, bất cứ sự phản kích nào mà các bạn đã và đang đóng góp hằng tuần đều là xây dựng và tiến hóa cả.

Học thì phải hành, chịu hành thì sẽ được tiến!

Kính chúc các bạn thân tâm an lạc, thường tri tự giác

Kính bái

Lương sĩ Hằng

Hôm nay chúng ta lại được tiếp tục nghiên cứu, trong cuộc hành trình của chính chúng ta đã tự vun bồi ý chí từ bao lâu, từ đời lẫn đạo. Mọi người giáng sanh xuống thế gian đã và đang học, học tiến hóa, học tránh mọi sự lầm sai, vượt qua mọi nghịch cảnh đang cuống cuồng và đem lại sự tằm tối cho nội thức của chúng ta. Thì làm sao để giải? Chúng ta không có lực lượng nào, khí giới

nào mà có thể đánh đổ trước khí xâm nhập trong tư tưởng của chúng ta. Chỉ dùng ý chí của chúng ta là khí giới căn bản của Thượng Đế mới giải tỏa phần trước đó. Cho nên chúng ta hiện tại đang mượn một cái phương pháp công phu để khử trước lưu thanh và đó là một dãy công của mọi cá nhân để tự thức và tự giải trong cuộc thăng trầm tại thế thì chúng ta phải đem một kỳ công của chúng ta để trở về với thanh tịnh, nhiên hậu chúng ta mới thành đạt.

Cho nên các bạn đến đây là để nghe những gì của các bạn đã thành đạt, trong đêm khuya công phu, trong giờ giấc đã thu lượm được sự thanh tịnh và cảm thấy thâm tâm chúng ta được yên ổn, do dày công của chính mình. Cho nên trong đó, là có cơ hội để trao đổi, có cơ hội để xây dựng mọi sự bình thản trước mắt của các bạn, đối diện với nhau. Trước kia, người kia than ván trong nghịch cảnh nhưng ngày

nay người đó đã tu rồi, thấy họ được một phần bình thân và họ tự thức và tự đặt con đường dũng tiến để vượt qua nghịch cảnh hiện tại.

Mỗi mỗi chúng ta đều có nghịch cảnh, kẻ giàu như người nghèo, đều có nghịch cảnh. Cho nên chúng ta mới bước vào con đường xây dựng cõi mở và lập lại trật tự thì cái ánh sáng đến, bóng tối nó sẽ đi, không còn nghịch cảnh trong thâm tâm của chúng ta, trong giây phút thiêng liêng công phu. Nhưng mà sau đó là các bạn được thử thách. Sau đó, các bạn thử thách để làm gì? Để tiếp tục xử dụng trong hành trình hành hương, để ảnh hưởng mọi người đã và đang bị lôi cuốn bởi ngoại cảnh. Chúng ta đã bước khỏi biển lửa trần gian thì chúng ta muốn nói cho người khác biết làm cách nào để vượt khỏi cái sự đốt thiêu vô lý đó.

Tôi tin tưởng rằng các bạn, khi tôi vắng mặt, các bạn đã thuyết trình rất nhiều và đã thấy rõ, mình đã tiến được một phần nào và mình thấy rằng ở đời, không có gì kêu bằng quan trọng, bằng Tự Thức! Trong có nó có cái không, trong không nó có cái có, chúng ta đã thấy rõ, mọi người chúng ta càng ngày càng tu thì càng thấy rõ cái sự mong ước “bề trên cứu độ” của chúng ta là đều không phải việc làm của chúng ta. Nhưng mà chúng ta, việc làm của chúng ta là chỉ hành để tiến tới và khi các bạn tiến tới là được giải tỏa và được sự sáng suốt của bề trên quang chiếu. Cho nên không nên đặt sự mong ước mà không đi đến. Nhiều người mong ước được bề trên cứu độ nhưng mà không chịu hành, thì kể như không!

Cho nên các bạn cầu xin rất nhiều nhưng mà rốt cuộc không đi tới được. Mà những người không

cầu xin và nghịch lại chống đối để tìm hiểu một lối thoát, để giải tỏa cho chính mình, mượn xung quanh để làm bài học và giải tỏa những sự phức tạp độc tài của chính bản thân của chúng ta. Thì các bạn đó thấy tiến rất mau và thấy rõ con đường trách nhiệm để hòa tan các giới. Chính mình, không có ai giúp mình bằng mình. Cho nên chúng ta đã làm và đang làm, Khóa học này đã đem lại hoàn toàn văn minh, Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. Khoa học là sự biến đổi vô cùng trong tâm thức của các bạn. Huyền Bí là mắt phàm không thấy mà tâm thức chúng ta tìm hiểu được rõ rệt, bước tới từ bước, từ ly từ tí để thấy rõ cuộc hành hương của chúng ta là vô cùng mà chính mọi người tự đảm nhận và tiến hóa.

Cho nên hôm nay chúng ta lại có cơ hội được tương ngộ, được tương giao, có người đàm đạo và người dòm thẳng lấy nhau để tìm hiểu sự thay đổi

của mọi cá nhân. Rồi đây chúng ta phê phán từ chữ một, từ âm thanh của người truyền pháp, cũng như của các bạn đã đối diện lẫn nhau, để tìm hiểu cái nhẹ ở đâu và nặng ở đâu, trước là gì, thanh là gì? Quan trọng! Trước là chỉ thu hút chúng ta đi xuống, trụ hình trên mảnh đất phù sinh này. Còn thanh là tự thức, thăng hoa dẫn tiến, đi tới hòa đồng sáng suốt. Thì sự thông minh đó nó đưa lại cho các bạn vô cùng. Lúc đó các bạn mới thấy rằng các bạn đã có một của cái vô cùng của Thượng Đế đã ân ban, nhiều kiếp chứ không phải bây giờ mới có. Chúng ta đều có của cái mới xuống thế gian trụ hình. Nếu các bạn không có của cái của Thượng Đế thì các bạn không có thể sống tới ngày nay. Các bạn đã thấy chưa? Bao nhiêu khổ cực, bao nhiêu gian lao, nhưng rồi các bạn cũng được qua. Ai dẫn các bạn qua? Phải phần sáng suốt của các bạn đã tự tranh đấu, tự khai triển, tự hòa tan với các nơi để thấy sự sai lầm của chính mình.

Khi chúng ta thấy được sự sai lầm của chính chúng ta thì chúng ta rõ sự sai lầm của những người khác. Lúc đó, chúng ta không có lấy gì đáng trách và chả có gì đáng mê. Chúng ta thấy rằng đương nhiên nó phải tiến hóa, bởi vì mỗi người đã trụ hình là ở trong cái giới hạn định luật của Thượng Đế rồi. Không có ai tránh khỏi được, cái định luật mà tôi đã thường nhắc các bạn, Sanh Lão Bệnh Tử Khổ và cái định luật Tham Sân Si Hỷ Nộ Ái Ố Dục rất cuộc rồi cũng phải qui tụ để tiến hóa. Sau sự kích động và phản động đó, chúng ta càng ngày càng thức nhiều, càng rõ rệt hơn, càng rõ rệt mới càng thấy chúng ta là vô cùng tận, phải học hỏi mãi, không ngừng không dứt. Cho nên khi mà các bạn biết được sự không ngừng không dứt của các bạn thì tâm thức các bạn sẽ bừng sáng lên, vui lên và thấy rõ cần khôn vũ trụ rất du dương hòa hợp với chúng ta mà chính chúng ta đã động loạn và quên hưởng sự du dương là hạnh

phúc đời đời trong nội thức của chính mình. Cho nên nhiều người chưa tu, nghe được cái pháp thiền này, thích, muốn tới! Đến đây để làm gì? Đến đây để tìm một lối về với chính mình, đến đây để tìm một sự sáng suốt căn bản của chính ta và đến đây để tìm rõ nguyên căn nguồn cội của cả căn khôn vũ trụ. Và do ai đã công hiến? Do nhân quần đã công hiến!

Tại sao nhân quần có khả năng này? Vì nó đã sẵn có từ lâu. Bây giờ nó ý thức được căn bản của nó là sáng suốt vô cùng và nó trở về với sự sáng suốt vô cùng của chính nó thì đương nhiên nó sẽ có. Cho nên chúng ta đã mượn cái phương pháp công phu này là khứ trước lưu thanh, thì sự tăm tối của chúng ta càng ngày càng được gọt rửa và xây dựng trong chu trình tiến hóa. Hữu ích chúng ta cho nó thặng hoa, vô ích thì phải cho nó học bài.

Cho nên các bạn đêm khuya công phu thấy thanh nhẹ, ngày mai lại phải học bài, lại phải đụng phải việc này, việc kia, việc nọ. Và sau cái nhồi quả đó, cái tâm thức của các bạn đi tới bị chèn ép, rồi các bạn mới phấn đấu, xuất phát ra, té ra thấy ra cái chuyện đó không có phải chuyện quan trọng. Rồi cũng giải quyết, rồi cũng khai thông, rồi cũng tiến hóa.

Thì chúng ta chỉ ước mở nở nụ cười của chúng ta để xem tất cả vạn linh tại thế, đồng hành như chúng ta. Sự bình đẳng của Thượng Đế ban ngay trong tâm thức chúng ta. Chúng ta thấy một kỳ công, kỳ diệu của Thượng Đế đã sắp đặt tinh vi, để xây dựng tâm thức của mọi người, kẻ làm cách mạng, người buôn bán, kẻ lường gạt để sống, rồi rốt cuộc những vị đó đi đâu? Cũng phải trở về với nội thức của người. Sự thăng hoa chính người phải vun bồi và sự ước muốn

của người tự nhiên tới đó nó sẽ tiêu tan và nó trở về cái hạnh thanh nhẹ để thăng hoa tùy theo trình độ sẵn có của chính cá nhân. Cho nên trên thế giới này, không tu không thanh tịnh thì cứ so sánh chuyện người ta mà tranh đua, cạnh tranh lẫn nhau.

Nhưng mà sau khi cạnh tranh đó cũng không gặt hái được cái gì! Rồi sau khi động chạm vô cùng đau khổ, mới là thật sự tìm lối thoát cho chính mình. Ai nói cũng hay, ai làm cũng giỏi, nhưng mà rốt cuộc cái hay cái giỏi đó là một đường lối thức tâm của Thượng Đế đã an bài. Không có mấy ai được hiểu, căn bản của chính mình, thành ra đâm ra buồn bực và trách móc. Cho nên ngày hôm nay chúng ta được tu là tu bổ sửa chữa để tiến hóa, không nhiều thì ít, trừ phi chúng ta không chịu hành, áp dụng lý thuyết này để thuyết phục người khác nhưng mà không hành, thì không sao các bạn được mở trí cả. Còn

những người mà được hành, rồi đây họ cũng sẽ thao thao bất tuyệt và họ không thấy rằng, tôi không học cuốn sách nào nhưng mà ngày nay tôi vẫn thuyết giảng phân minh rõ rệt. Thì họ thấy rõ rằng: Đời là gì, đạo là gì, có căn bản tiến hóa hết.

Càng thanh tịnh các bạn càng vui và nhận lãnh sự sống hiện tại. Quý báu vô cùng, có một thể xác tinh vi, có một tâm thức dồi dào, các bạn nắm rõ tình hình tiến hóa, từ trước đến thanh, từ thanh các bạn trở lại thử trước. Thì các bạn thấy rõ, cái dũng tiến là dũng chí của tâm linh, mọi người đều có, chứ không phải một mình bạn có. Không phải một mình bạn là hay, bạn lại chê bạn, chỉ có một mình tôi dở, một mình tôi ngu dốt, một mình tôi không hiểu, tôi mới trở nên một học viên của cả càn khôn vũ trụ. Nếu các bạn chấp nhận trở nên một học viên của cả càn khôn vũ trụ thì sự tiến hóa đó nó mới là

vô cùng, ngày đêm, 24/24, chúng ta đều và đã đang học. Chúng ta đã và đang học, rõ ràng! Nếu các bạn bình tâm một chút, thì các bạn một giờ trước đây các bạn đã học rồi, rồi một giờ sau này các bạn sẽ học. Luôn luôn chúng ta học, các bạn ngồi đó mà tâm tư mọi người, nghe qua âm thanh của tôi, một người hiểu một khác, một người đã nói rằng: Ông Tám đã nói gì tôi đó? Đó, mỗi người hiểu mỗi khác. Tại sao người ta nói Ông Tám nói gì tôi đó? Là cái thức họ mở và cái thức họ đang thăng hoa và được kích động bởi hào quang sáng suốt chiếu hóa trong tâm thức của họ, cũng như đám mây trong nội thức của họ bị tan mất đi. Trong cái thức họ bừng sáng và họ đón nhận những sự kích động thăng vào phần hồn của họ, đó là cơ hội cho họ thăng hoa, Cho nên chúng ta thấy rõ những gì của Thượng Đế làm, đều là tinh vi, người phàm không hiểu, vì chúng ta ở trong phạm vi eo hẹp, tối tăm làm sao hiểu được sáng suốt bao vây

cả càn khôn vũ trụ và đang xây dựng và dẫn tiến tâm linh của mọi nơi mọi giới. Cho nên chúng ta phải phục, thấy Thượng Đế là cao siêu, thấy hào quang vô tận của Ngài đã quang chiếu từ đầu tới chân của chúng ta, không bao giờ bỏ chúng ta. Tình thương yêu của cha mẹ thế gian đã biểu hiện tình thương yêu của Thương Đế vô cùng.

Có người cha người mẹ nào không thương yêu con tới vô cùng? Thương quá là thương! Vậy chớ Thượng Đế có thương chúng ta không? Vẫn thương vô cùng! Cho nên chúng ta cố gắng sửa mình, đừng hoang phí thì giờ trách móc và thụt lùi. Cho nên phải xây dựng ta, chính ta sai chẳng có ai sai. Quãng đường làm người là mọi vật đối diện với bạn đều là Thượng Đế, đều là tình thương, đều là xây dựng, đều là cởi mở. Chính các bạn đã tự đóng cửa mà thôi. Nhiều khi các bạn muốn đến nói chuyện với

tôi, trong tâm thức bình đẳng sau giờ công phu. Rồi tới ngày tái ngộ tôi, các bạn cũng là tự giam hãm và vun bồi sự yếu hèn của các bạn, mà không dám tới gần tôi và không dám tấn công tôi. Cái đó tự làm trì trệ các bạn mà thôi, chúng ta nên hòa tan học hỏi, chúng ta mới siết chặt tay nhau để trao đổi, để thăng hoa trong dũng chí, chứ không phải trao đổi trong cái thuận chiều lẽ giáo thế gian. Nhưng mà chúng ta đi vào cái tâm thức thăng thấn, bình đẳng, xây dựng, thì chúng ta không thấy sự trì trệ nữa và chúng ta sẽ không còn lệ thuộc trong chức vụ của chúng ta nữa. Đừng nói tôi bây giờ là Phật là lớn, tôi làm tiên là lớn, tôi làm thần là lớn, tôi làm thánh là lớn, tôi làm vua là lớn. Rốt cuộc không có ai lớn hết. Cũng ở trong cái thức bình đẳng để thăng hoa trong chu trình tiến hóa mà thôi. Cho nên chúng ta hiểu được cái sự bình đẳng đó, chúng ta nên làm những điều đáng làm.

Cho nên tôi đã kêu gọi các bạn làm tapis đi, các bạn sẽ thu thập rất nhiều. Làm tapis sẽ xây dựng cho hiện tại và tương lai, đầy đủ sự thẳng hoa, hòa tan với cả càn khôn vũ trụ. Trong cái nhẫn, học được nhẫn rồi, mới học được từ bi. Cho nên các bạn nhiều khi cũng tự ái, và quên đi đại nguyện của chính mình. Vì đại nguyện của mỗi chúng ta đều muốn thực hiện từ bi mà quên học nhẫn! Cho nên chúng ta phải học nhẫn, để tìm thấy sự căn bản sai lầm của chính mình hơn là tìm hiểu sự sai lầm của người khác. Tôi đã nói một người điên cũng có thể sai được biết bao nhiêu người khôn ngoan, đã ăn học từ bao nhiêu năm mà để nghiên cứu về người. Đó phải cái luật của Thương Đế không? Một người điên, một người khùng kia mà có quyền sai một người ăn học thi đậu như bác sĩ chẳng hạn.

Những người học về tâm lý cao học cũng vậy, đi thuyết cho những người ngu khờ, hỏi chứ phải có định luật của Thượng Đế không? Cho nên đó là sự trao đổi, nhưng mà đó cũng là một cơ hội khảo thí cho hành giả, nói rằng: Người đã học được, người đã tốt nghiệp, trong cái cơ đồ tốt đẹp và cứu độ chúng sanh, nhưng mà ngày nay tâm người đã lành chưa? Cho nên luôn luôn gọi người đến chỗ đó học thiệt nhiều, mà làm cho người thiệt ngu, để thử coi tâm của người đã thức chưa. Tâm của người có thật sự hòa tan trong đạo đức mà người đã nguyện trước khi ra trường không? Đó, cho nên chúng ta học cái ngành nào cũng vậy, được cơ hội thử. Tại thế gian được có cơ hội thử, bản chất chúng ta là vô cùng. Nhưng mà bản tánh củachúng ta là động loạn. Hỏi chúng ta đang ngự trị trong tánh hay là đang ngự trụ trở về thực chất của Thượng Đế.

Cho nên người nào cũng được học và được thi tất cả, bất cứ ngành nào, không có ngành nào không được thi, bác sĩ, kỹ sư tất cả đều phải được thi. Thi để chi? Để minh tâm kiến tánh, để biết nguyên lai bản tánh của mình, và trật tự của chính mình đã hòa hợp với càn khôn vũ trụ chưa? Chứ không phải các bạn học có mảnh bằng, có miếng giấy đó mà các bạn không khùng đâu. Nhiều người học tới hết lớp rồi cũng bị khùng. Tình trạng đó ở đời này có, chưa biết mình, ở đâu đến đây rồi sẽ về đâu, đó là đương nhiên nó phải có. Cái sự tối tăm nó phải có, rồi tiền của nó làm chúng ta tối tăm thêm nữa. Tưởng rằng tôi đã học nhiều, tôi mới có đồng tiền nhiều hơn, tôi sung sướng hơn người khác. Nhưng mà sự sung sướng đó, sau sự sung sướng đó là sự lầm than khổ cực. Cho nên nhiều người có tiền đã lâm vào trạng năm thê bảy thiếp, độc tài mà không hay, rơi vào điểm tăm tối mà không hay. Bây giờ chúng ta hiểu rằng, sự sáng

suốt của Thượng Đế đã ân ban chúng ta. Cho nên chúng ta phải chia sẻ sự sáng suốt đó cho mọi người khác, để tránh sự sai lầm. Khi các bạn đã có đồng tiền dồi dào thì các bạn phải chuẩn bị rằng họ sẽ đưa các bạn đến một nơi thử thách. Mà nơi thử thách đó là nơi nguy hiểm, mà nếu các bạn không biết tự tránh, xây dựng thanh tịnh và sáng suốt, thì sự nguy hiểm đó nó sẽ lấn áp trong tâm trí các bạn.

Cho nên nhiều vị đã học tới bác sĩ, học tới cơ hình luật trong cơ thể, thấy hiểu hết, tim gan tì phế thận thấy hết. Một sợi gân, thần kinh nào biết hết, nhưng mà rốt cuộc mình cũng tê bại, mình cũng phải điên khùng, cũng có nữa, tại sao? Tại vì ngoại cảnh nó lấn áp chúng ta và chúng ta không biết cách tự vệ mà thôi. Một cách tự vệ của chúng ta là khứ trực lưu thanh. Thì sau thời công phu mà các bạn có bán loạn cách mấy đi nữa, Pháp luân thường chuyển huệ

tâm khai, thì lúc đó nó cũng đã thanh lọc được một phần lớn và các bạn đã thấy sáng suốt từ chối những cái gì nó có thể xâm chiếm, như miếng ăn của các bạn, tư tưởng các bạn, đủ mọi việc tham dục của các bạn có thể xâm chiếm cơ thể các bạn và gây sự bệnh hoạn đau khổ cho chính bạn.

Cho nên phải có thanh tịnh mới hiểu rõ cái đó, còn đặng này chúng ta tu, thực hiện soi hồn, pháp luân, thiên định, các bạn nhắm mắt. Đến trình độ các bạn nhắm mắt trong bóng tối và thấy ánh sáng thì các bạn sẽ quý ánh sáng đó vô cùng. Và một khi nào mà các bạn thiên trở lộn lại mất ánh sáng đó, thì các bạn thấy rằng đường lối hằng ngày các bạn đã sai. Có một phương pháp tự kiểm tự phê là cái phương pháp Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp này, sẽ đem lại cho các bạn cơ hội tự kiểm tự phê, hằng ngày hằng đêm. Khi các bạn mất hẳn sự thanh

nhẹ đó thì không bao giờ các bạn thiền định được và các bạn thấy rõ rằng những việc sai lầm của các bạn ngày hôm qua hay là trước đây một giờ, trước đây một phút, các bạn đã nghĩ sai và làm sai. Cho nên nó mất hẳn sự sáng suốt đó.

Cho nên càng tu lên cao thì càng thấy mình phải vun bồi sự sáng suốt sẵn có của chính mình. Và mình cảm mến cái huyền vi sáng suốt của Trời Đất đã ân ban. Cho nên chúng ta chịu tu nhiều hơn, tu bổ sửa chữa, rồi các bạn sẽ có được nhiều hơn. Hỏi tại sao các bạn tu không làm gì mà lại có nhiều hơn? Các bạn đã có tình thương hòa đồng với tình thương của Thượng Đế. Các bạn đã có ý chí vô cùng không bao giờ lung lay được. Đó cái đó là cái có đời đời bất diệt, còn cái có hiện tại của các bạn, chất đồng bạc tiền, nhưng mà một ngày nào đó, bệnh hoạn sẽ tới với các bạn, hơi thở của các càng ngày càng vắng, lúc

đó của cải của các bạn phải hoàn lại cho mảnh đất phù sanh này. Sự động loạn nó đương nhiên phải trở về với sự động loạn, sự tăm tối nó phải trở về với sự tăm tối. Cho nên chúng ta phân minh rõ ràng, của cải là sự tăm tối, mà của cải cũng là sự sáng suốt nếu mà chúng ta biết chia sẻ những phần của cải đó cho mọi nơi mọi giới để ổn định tình thế của đại chúng. Thì đó là điều lành, đó là ý chí của Thượng Đế mong muốn chúng sinh phải làm. Nhưng mà người đời vì lòng tham, tham là gì? Là sự tăm tối mà thôi. Tôi đã nói tham sanh quý tử, ham sống sợ chết này, cũng là một điều rất tăm tối. Vì chưa thức, chưa biết cái hồn là bất diệt, xuống thế gian đây học hỏi để tiến hóa tới vô cùng. Nếu chúng ta ý thức được xuống đây để học hỏi tiến hóa tới vô cùng, chúng ta đâu có còn tham sanh quý tử nữa.

Chúng ta phải xây dựng sáng suốt vô cùng để đi về nguồn cội. Cho nên các bạn vui bất cứ ở lúc nào nếu các bạn thực triển và hiểu rõ hồn của các bạn là vô cùng vô tận, thì đâu có gì đáng buồn, đâu có gì đáng tiếc. Trong xây dựng sáng suốt vô cùng, chúng ta bước ra một bước, tiến lên một ly cũng ảnh hưởng được biết bao nhiêu tâm linh tăm tối. Cả càn khôn vũ trụ đều mừng cho chúng ta nếu chúng ta thức tâm, mọi người vui vô cùng. Cho nên các bạn ở mọi thiên đường đã đàm đạo, đã phê phán hằng tuần, rồi đâm ra anh em thương yêu nhau, ôm nhau khóc, quý nhau vô cùng. Là nhờ gì? Nhờ sự thức tâm của các bạn, các bạn thấy rõ các bạn nhiều hơn, cũng thấy rõ sự sai lầm của xung quanh các bạn, nhưng mà chúng ta không có quyền can thiệp. Người đó họ tự họ xây dựng, dù con ruột của chúng ta cũng vậy, ta phải tôn trọng nhân quyền, là phần hồn, để cho nó tự thức mới thật sự trao chìa khóa cho con mình.

Ông thầy giáo ở thế gian dạy học trò cũng vậy, làm sao thuyết cho học trò tự thức, ông thầy mới kêu là giao chìa khóa cho học trò. Cho nên khi ông Thượng Đế đã sắp đặt, có đời có đạo, nhưng mà không tìm rõ cái giềng mối học hành của mọi người thì đâm ra chậm tiến mà thôi. Cho nên đấng này chúng ta tu rồi chúng ta thấy, trước kia chúng ta cũng đã đi học, bao nhiêu năm khổ cực, tranh đấu để lấy điểm lấy bằng nhưng mà ngày nay gia đình chúng ta động loạn. Ta học tới vị này, vị kia, vị nọ, rồi vợ chồng bất mãn, rồi xa nhau, gây cảnh thương tâm. Đó, Thượng Đế đã cho chúng ta thấy rằng phần tâm tối của con đang còn, không nên vun bồi sự tự đắc mà làm than.

Cho nên chúng ta thấy rõ rồi, chúng ta thấy càng ngày càng tu chúng ta càng ngu đi, chấp nhận đi các bạn, rồi các bạn mới thấy rằng sự khôn ngoan chúng

ta sẽ tăng trưởng vô cùng. Còn nếu các bạn cho các bạn là khôn, thì không bao giờ các bạn tiến. Cho nên nhiều người tu không đến đâu nhưng mà muốn thử thầy, muốn thử bạn nhưng mà không biết thử mình, đó là một lầm lỗi vô cùng, tự đem mình xuống và không có đưa mình lên nổi.? Vì chúng ta còn muốn ăn thua với người khác, muốn tìm hiểu chuyện người khác, là chúng ta đã động còn động thêm. Tại sao không tìm hiểu chuyện sẵn có của chính mình để tiến tới thăng hoa và sáng suốt. Cho nên nhiều bạn rất sai lầm và tự giam hãm lấy mình mà thôi! Cho nên khi các bạn còn tìm hiểu chuyện của người này người kia người nọ, nói xấu người này người kia người nọ, rớt cuộc các bạn chỉ động mà thôi. Mà các bạn chỉ vun bồi và hòa tan trong tâm thức của mọi người thì các bạn thấy trình độ đầy đủ của Thượng Đế đã ân ban, nhưng mà trình độ nào cũng đang tiến, có người tiến bên trái, có người tiến bên mặt, rồi đụng phải rồi

mới hồi tâm, đi trở về trung dung, thẳng hoa, sáng suốt. Thì chúng ta đã tìm được một con đường lối trung dung, du dương để thẳng hoa, thì chúng ta ngã bên mặt và ngã bên trái để làm gì?

Cho nên cái Pháp lý Vô Vi nó thúc đẩy các bạn đi về trung ương. Cho nên càng tu các bạn thấy nhiều chuyện hơn, càng tu càng động loạn hơn. Càng tu nhiều chuyện thắc mắc đến với các bạn hơn, là chi? Để dọn dẹp, tả cũng như hữu và tập trung nơi trung ương để thẳng hoa xuất phát. Nếu không biết thiện ác thì làm sao tiến được. Cho nên thập thiện thập ác phải dĩ hòa bình, chúng ta mới thẳng hoa được tư tưởng và sáng suốt. Cho nên mọi sự việc đến với các bạn là bài học trực tiếp của Thượng Đế ân ban. Tôi đã nói Kinh Vô Tự là vậy, chúng ta quen một người bạn, chúng ta đọc thêm một tử sách. Cuộc đời của người này từ đâu đến đâu, họ nói họ tốt, họ nói họ

hiền lành, họ nói họ lo học, lo làm, xây dựng hiểu nghĩa, nhưng mà chúng ta đọc rồi, chúng ta thấy họ vẫn còn tâm tối. Mà cái hành động đó để chi? Để ảnh hưởng và xây dựng chúng ta. Cho nên khi quen một người bạn nào, các bạn bước vào đọc cuốn sách đó. Đọc cuốn sách đó khi chúng ta quen người bạn đó chúng ta nghĩ ta là họ thì chúng ta mới học !

Khi các bạn đọc được cuốn sách của Thích Ca, các bạn nghĩ Thích Ca là bạn thì các bạn cùng đi với Thích Ca được. Khi các bạn đọc những cuốn kinh, những lời nói của Jesus Christ, và các bạn cũng là Jesus Christ, các bạn mới là học được những gì Jesus Christ đang làm. Thì sự thực hành dũng chí đó nó sẽ vun bồi cho các bạn. Cho nên ở đời này, có nhiều cơ hội để cho chúng ta đối diện và học hỏi. Cho nên chúng ta nên thấy rằng, mọi người là ta, đã đi trong hành trình đó, trong tình ái, trong dâm dục, trong

sự thăng hoa sáng suốt, trong sự vô cùng bất diệt. Chúng ta mới thấy rõ ràng, đời là gì, đạo là gì. Lúc đó chúng ta mới phân tách được và chúng ta mới ảnh hưởng cho người khác, chúng ta mới quý cuốn kinh vô tự, và chúng ta ôm lấy cuốn kinh vô tự hàng ngày hàng giờ. Ngay trong căn nhà các bạn, trong căn phòng các bạn đây cũng vậy, các bạn dòm lên trần nhà, các bạn thấy cả sự đóng góp của cả càn khôn vũ trụ. Cái trần nhà này nó từ vật chất tạo thành nhưng mà do ý chí của Thượng Đế ân ban sự sáng suốt cho nhân loại, nhân loại mới làm thành một cái tổ ấm để che thân. Chúng ta mới dòm thấy, mấy chục nghìn năm về trước, con người đâu có cơ hội này, nhưng mà Thượng Đế cũng vẫn bảo bọc cho đến ngày nay, thì cái vách tường này là ai? Căn nhà này là ai?

Vách tường và căn nhà này là Thượng Đế, cái áo này cũng là Thượng Đế, thể xác này cũng là Thượng Đế. Ngài đã xây dựng tinh vi để nuôi và vun bồi một tiểu linh quang vô cùng của chính mọi người. Cho nên chúng ta học kinh vô tự, ngay trong căn phòng của các bạn, bất cứ những cái gì đối diện của các bạn là trí khôn của loài người đã đóng góp và sự sáng suốt do Thượng Đế ân ban, các bạn thấy vô cùng chưa?

Cho nên hôm nay huynh đệ tử muội chúng ta ở đây được tương ngộ, được tương giao, được học hỏi ở trong cảnh thanh bình của nội thức. Chúng ta phải buông bỏ tất cả những cái gì mà chúng ta nghi kỵ trong thâm tâm để cho chúng ta hòa tan với mọi người, để chúng ta thấy rõ: Định là gì? Một nhóm người nhỏ bé như thế này mà hòa tan thương yêu với nhau thì tâm thức các bạn định và dồi dào sung

sống vô cùng. Các bạn thấy hạnh phúc, tình thương huynh đệ các bạn không bao giờ bỏ, tình thương huynh đệ của các bạn yêu thương vô cùng, trong xây dựng từ ly từ tí, các bạn sẽ sống trong tâm thức du dương và hòa tan với mọi giới, quý biết bao nhiêu, vui biết bao nhiêu.

Cho nên chúng ta không nên đổ kỵ lẫn nhau nhưng mà phải tìm kiếm sự xây dựng để tiến hóa. Khi hành động các bạn tốt, không nhiều thì ít, cũng ảnh hưởng được hành động xấu, rõ ràng, ở trước mắt! Về tâm lý học ở thế gian cũng có, còn về luồng điện, chúng ta thấy, nếu các bạn đạt được thanh thì các bạn ngồi bên trước các nói vài câu, thì người ta cũng nghe và người ta vui vẻ tiếp các bạn. Đó cũng là một sự ảnh hưởng để xây dựng. Cho nên tôi thấy rằng, chúng ta có cơ hội tương ngộ mãi mãi trong tâm thức, dù thể

xác chúng ta xa cách nhưng mà chúng ta hiểu được nguyên lý của trời đất, thì chúng ta chỉ có một nhà mà thôi. Tôi thường nói lấy trời làm nhà , lấy đất làm giường thì chúng ta chỉ có một nhà mà thôi, không có hai ba nhà nữa. Cho nên chúng ta bằng lòng đóng góp, bằng lòng xây dựng tùy sự sáng suốt và tùy nghi xử dụng của đại đa số quần chúng, chúng ta mới cảm vui và sung sướng. Cho nên con đường tu học của chúng ta bắt đầu vạch sáng và tình thương của chúng ta biết rõ và phải xây dựng và vun bồi nó.

Cho nên hôm nay chúng ta cũng có cơ hội tiếp tục trong cuộc hành hương thực hiện Tình thương và Đạo đức.

Cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay./.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên